అకాలం

మనిషికి చావు తప్పదని అందరికీ తెలుసును. ఎప్పుడు పోతారో యెవరికీ తెలియదు. ఇన్నాళ్ళు బతగ్గలవని ధైర్యం చేసి చెప్పగలిగిన వారెవరూ లేరు. ఇంట్లో యెవరికీ తెలియకుండా పోయిన వారున్నారు. దీర్ఘాయువు గురించి ఉపన్యసిస్తూ గుండె ఆగి బాధ అన్నా లేకుండా పోయిన వాళ్ళూ వున్నారు. వేదాంతం, పరలోక ప్రయాణ రహస్యం యివన్నీ సాకల్యంగా మనస్సు కెక్కించుకుని, తీరా చావు దగ్గిర పడుతోందంటే భయపడుతూ పోయిన వాళ్ళున్నారు.

పోతున్నానని చెప్పి పోయిన వాళ్ళ నెరుగుదుం. మరో పదేళ్ళ దాకా జీవితానికి యేం ఫరవాలేదని, హస్త రేఖలూ, జన్మ నక్షత్రం చూపించుకుని చెప్పించుకున్న మర్నాడే పోయిన వాళ్ళు లేక పోలేదు. మనిషికి చావంటే యేమిటో విజ్ఞాన శాస్త్రం చదువుకున్న వారందరికీ తెలుసును. మనిషి గతం అంతా మృత్యు ఘోష వెదజల్లిన చరిత్రే కదా!

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం, నట్టెండలో కాలుతున్న చితికి దూరంగా కూర్చుని అతనెందుకలా యేడుస్తున్నాడు?

అతనికి తెలియకనా, మనిషికి చావు తప్పదని?

పురోహితులు వేద పఠనం చేస్తున్నారు. చితి మంచి పొగలు రేగి నలుమూలలా శూన్యాన్ని వెతుక్కుంటూ పోతున్నవి. ఆ మరణించిన మనిషి కాసిన కలలూ, మోసిన వెతలూ అన్నీ అక్కడికే చేరుకుంటున్నవి.

ఆ నట్టెండలో యేడుస్తున్న అతనొక్కసారి ఆకాశం లోకి చూశాడు. సూర్యరశ్మి తీక్షణంగా వుంది. కనులు చీకట్లు కమ్మినయి. వెలుతురుకోసం వెదికితే చీకటి ప్రాప్తమవుతోందెందుకనుకున్నాడు. ఇదేనా సృష్టి రహస్యం? చావు బ్రతుకుల మధ్య విభాగ రేఖ అదేనా?

అతనాలోచిస్తున్నాడు.

ఆ మరణించిన వ్యక్తి జీవితాన్నంతా శోధిస్తున్నాడు. ఆయన సాధించిందేమిటి? ఆయన సాధించింది ఆ మరణం తప్ప మరొకటి కనిపించడం లేదు. ఆయన జీవించాడు. అంతే. ఆ జీవించడంలో కళాతృష్ణ, స్త్రీ వ్యామోహం, ప్రజా హితైక కాంక్ష, తాత్త్విక వైరాగ్యం

భిన్న భిన్నంగా ప్రబుద్ధమయిన మాట వాస్తవం. ఆ చివరి దశలో, తాత్త్విక వైరాగ్యం ఆయన మనస్సును వశం చేసుకున్న రోజుల్లో కూడా, పరస్త్రీ దేహాన్ని ఆయన సర్వస్వం సమాశ్రయించుకునే వున్నది. ఆవిడ వితంతువు. కొంచెం దూరపు బంధువు. చెల్లెలి వరస! వైరాగ్యంతో పాటు వితంతు సంపర్కం పెరిగి, కుటుంబానికి దూరం కాదగ్గ పరిస్థితి కూడా యేర్పడింది.

ఆ చితి కాలుతూనే వుంది. నెత్తిమీద తువాలు కప్పుకొని యింటికి బయలు దేరాడతను. ఆ కుగ్రామంలో, దారి పొడుగునా, జనం జాలిగా అతని వంకే చూస్తున్నారు.

ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. అతని కాళ్ళు వొణికి పోతున్నవి. సింహద్వారం సమీపించాడు. బయటనే నిలిచి పోయాడు. వెనక్కి తిరిగి పక్క గుమ్మం నుంచి దొడ్లో బావి దగ్గరికి పోయాడు స్నానం చెయ్యడానికి.

దొడ్లో చాలా మంది జనం వున్నారు. పక్కన తులసి కోటకు పక్కగా ఆ అమ్మాయి కూర్చునుంది. ఆ మరణించిన ఆయన పెద్ద కూతురు. అకస్మాత్తుగా అతనా పిల్ల ముఖంలోకి చూశాడు. అతని చూపుల్లో జాలి తప్ప మరొక భావం ప్రస్ఫుటం కావడం లేదు. ఆ అమ్మాయి ముఖంలో దైన్యం, భవిష్యదంధకార మాలిన్యం మాత్రం స్ఫురిస్తున్నాయి. కళ్ళల్లో నీళ్ళు లేవు. అతని కాశ్చర్యం వేసింది. తన కంటి నీటిమరకలింకా ఆరిపోనయినా ఆరిపోలేదు, తనెవరు అసలు కంట నీరు పెట్టేందుకు? కన్నకూతురు యేడవదేం? ఆ దుఃఖాన్నంతా కడుపులో దాచి పెట్టుకుందా? అతని కర్థం కాలేదు.

ఆ అమ్మాయి కూచున్న చోటికి వెనక నే బావి వుంది. తరతరాల నుంచీ ఆ బావిలో నీళ్ళు తోడుతూనే వున్నారు. ఒక్క సారయినా నీరింకిన పాపాన పోలేదు. ఆ అమ్మాయికీ ఆ బావికీ ఒక తెగని సంబంధం వుంది. ఆ అమ్మాయి అంతరంగంలో అట్టడుగున దాచి పెట్టుకున్న రహస్యం ఆ బావికే తెలుసును. అయితే బావికి పూర్వ స్మృతి పోయి వుంటుంది. పాత నీరు పోయి యేనాడాయె. వాటి గర్భంలోనే విరజిమ్ముకున్నది. ఇంత వరకూ, అనేక విధాలుగా యెందరో అనుకున్నారే తప్ప ఆ రహస్యాన్ని యిదమిత్థంగా కనుక్కున్న వారు లేరు. ఆ రోజున ఆ అమ్మాయి బావిలో పడినప్పుడు, ఆ పిల్లకీ, విడిచి పెట్టిన మొగుడికీ మధ్య యెంతో అగాధం వుందని మాత్రం తండ్రీ తల్లీ గ్రహించారు. ఎలాగయితే నేం బతికి బయట పడింది.

బావిలో మునిగి తేలుతూన్న ఆ ఘడియల్లో ఆ అమ్మాయి ఆకాశం వంక చూసింది. బతుకునయి ఆశలేదు. ఈ జగత్తంతా, తన మనస్సును కోడి గుడ్డును చిదిపి చిలికి వేసినట్టు ద్రవీ భూతం చేసింది. ఆప్తులులేని, ఆశలు లేని ఈ అవనీతలంలో తన జీవితం వ్యర్థమనుకున్నది.

మృత్యువు కాలి క్రింది రసాతలంలో ఆహ్వానం పరచినా, ఆకాశంలో జీవితం సమస్తం చిత్రణం కావడం చూసింది. ఎండా వానా, వెలుగూ చీకటీ, ఉరుమూ మెరుపూ, యిన్నీ యిముడ్చుకున్న ఆకాశమే భూతల జీవితాలకు ప్రతి ఫలకం. ఎన్ని సుందర సురుచిరాలయిన జలదాలు హంస గమనంతో అవధి తెలియకుండా పోతూ అకస్మాత్తుగా కరిగిపోడం చూసింది.

స్వప్నంకాని, సత్యం కాని ఆకాశం ఆ రోజున, ఆ మృత్యు సన్నిధాన దివ్య క్షణాన ఆ అమ్మాయిని ఆప్తవదనంతో ఆదరించింది. "రాతల్లీ! మృత్యువంటే భయం దేనికి? శ్వాసకు బంధ విమోచనం మరణం తల్లీ! నాలో స్వేచ్ఛగా విహరించవే! నీ శరీరాన్ని వొదిలి, నీలో అణగారిన ఆశల్ని తెచ్చుకో రాతల్లీ!"

ఆ నాటి నుంచీ ఆకాశం వంక చూసి నప్పుడల్లా, ఆ అమ్మాయి మనసు జలభారంతో చలించే మేఘంలా విహ్వలిస్తూంటుంది. ఏకాంతంగా యెప్పుడయినా ఆరు బయట అపరాహ్ణం కానీ, అర్ధరాత్రి కానీ కూచుంటే ఆకాశం చూసి వణికి పోతుంటుంది. మళ్ళీ అదే పిలుపు కాలి క్రింది రసాతలం నుంచి తిరిగీ అదే ఆహ్వానం.

అబ్బూరి వరద రాజేశ్వరరావు

ఊరికవతల చితి కాలుతూనే వుంది. బావికివతల తల వంచుకుని ఆ అమ్మాయి కూచునే వుంది. ఏనాలోచి స్తోంది?

తండ్రి దమ్మిడీ మిగిల్చి పోలేదు. గంపెడంత సంసారాన్ని విడిచి పెట్టి పోయాడు. పెళ్ళికి ఈడు వొచ్చిన పిల్లలూ, జ్ఞానం రాని పాపలూ వున్నారు. వాళ్ళగతి?

ఉన్న అన్నగారా, వయసు వచ్చినా లోకానుభవం లేనివాడు. తన ఈ నాటి స్థితికి అన్నగారి ప్రాబల్యమే పరోక్షంగా కారణం. చిన్నతనం నుంచీ చెల్లెలి భావాలకు, ఊహలకూ, ఆదర్శాలకూ తోనదిద్ది పెట్టాడు. మనకు కావలసిన ప్రపంచం యిది, రానలసిన ప్రమోదం యిది' అని కలలు గాశారు. గాలిలో మేడలు కట్టుకుని అందులో తిష్ట వేశారు. కల్పించుకున్న ప్రపంచమే నిత్యం కనిపించేది కాని, రానున్న ప్రభంజనం తట్టు కునే ధైర్యం కానీ, మనస్సు కానీ అలవడ లేదు.

మొదటి రోజున పడగ్గదిలో ప్రవేశించగానే ''ఈ శరీరాన్ని మీకు అప్పగించేందుకు వచ్చాను. మనస్సు మాత్రం మీ వశం గాదు''. అని యెంత సాహసంతో భర్తతో అన్నది?

ఆ భర్త సంసార సు ఖాన్ని ప్రతి పాదించేందుకు వచ్చి, ఆ మాటల్ని విని చకితుడయి పోయిన మాట వాస్తవం. అకస్మాత్తుగా పుస్తకం చదువు తూంటే, కథ నిజమయి ఎదుట సాక్షాత్కరించినట్టయింది. ఆ నాటినుంచీ యిరువురికీఎడబాటయి పోయింది.

ఇంత వరకూ, మనస్సు శరీరం— ఈ రెంటికీ మధ్య యెత్తుగా దట్టంగా పెరిగిన నీడలు కరిగి పోనే లేదు.

ఇన్నాళ్ళూ తండ్రి బతికున్నాడు కనక తనేం చేసినా సరిపోయింది. ఆనాటి వరకూ తన కొకటే సమస్య పీడాకరంగా వుండేది. ఈనాడు తనే ఒక సమస్య అయిపోయినట్టు భావించుకున్నది. కుటుంబ యాత్ర జరగవలసి వుంది. తండ్రి వున్నన్నాళ్ళూ యేం లోపం లేకుండా కాలం గడిచి పో యింది. ఎలా సంపాయించే వాడో, యెక్కణ్నించి తెచ్చేవాడో కాని, కించిత్తు లోపం లేకుండా సంసారాన్ని నెట్టుకొచ్చాడు. ఆయన కనుమూసిన రోజునే, యింటిల్లి పాదీ కళ్ళు తెరిచారు. వర్తమానం శూన్యం. భవిష్యత్తు అనుమానా స్పదం.

ఈ పరిస్థితిలో తన విద్యుక్త ధర్మం కోసం వెయ్యికళ్ళతో వెదుకుతోంది.

చెల్లెళ్ళకు పెళ్ళిళ్ళు కావాలే. అత్త వారింటికి మీ పెద్దమ్మాయి యెందుకు పోలేదని ఎవరన్నా అడిగితే?

అన్నయ్య సంగతి చూస్తే అదో విధంగా వుంది.

సీతని ఏమయినా సరే పెళ్ళి చేసుకోక మానని కూచున్నాడు. సీతకి పెళ్ళయి ఏనాడాయె? శాసన ప్రకారం మళ్లీ భర్త బతికుండగా సీతకి పెళ్ళి జరగడం అసంభవం. శాసనం కన్నా సమాజం మరింత దుష్కరం కదా! తనకా సంగతి మొదటి సారి అన్నయ్య చెప్పినప్పుడు, తను కూడా తనకి తెలీకుండానే ఉత్సాహ పడింది., మరోసాటి పిల్ల తనలాగే·విడి పోయి తిరిగీ పెళ్ళి చేసుకోవటం ఎంత మంచి మాట? అప్పుడు కుటుంబంలో తన్నెవరే నంటారు.?

అతను స్నానంచేసి నీళ్ళగదిలోనించి వస్తున్నాడు. ఆ అమ్మాయి ఆకు పత్రంలా రెపరెపలాడుతూ వణికి పోతున్నది.

అతనికి పలకరించే ధైర్యం లేక పోయింది. తలెత్తి ఆకాశంవొంక చూస్తూ కంపించి పోతున్నది.

కొంచెం సమీపంలో నిలబడి... ''మీరిలా అధైర్య పడితే యెలా?... మీ తరవాత చిన్న పిల్లలు. వాళ్ళకి ధైర్యం చెప్పాలిగాని... ''అని తనేం మాటాడు తున్నాడో తెలీకుండానే అంటున్నాడు. అతనినే మాటలు ఆ అమ్మాయికి వినబడు తున్నట్లు లేదు. అతను మాత్రం ఆగలేదు. ''మీరు మీ విషయమై ఏమీ చింతించకండి. జరగవలసిన దానికి కర్తలం మనం. జరిగిన ప్రమాదానికి కారకులు మీ రెవ్వరూ కారు. మీ తండ్రి గారు నీతి పరులయినా కాక పోయినా మహాసాహసికుడు. నమ్మిన వ్యవహారంలో పట్టు బట్టి పనిచేసే వాడు..''

అకస్మాత్తుగా ఆ అమ్మాయి లేచి నిలబడింది. చీర చెరగులు చలిస్తున్నవి. కళ్ళల్లో నీళ్ళు పొంగి పోయినవి. అతని ముఖంలోకి తదేక దృష్టితో చూస్తున్నది. అలా ఎంత సేపని? ఆ అమ్మాయికి స్పృహలేదు. అతని కేం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. బయట వీధి గుమ్మంలో జన సమ్మర్దం వినిపించింది.

స్మశానం నుంచి అంతా వొస్తున్నారు. అతనిం ట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి మేడ మీద ఆ అమ్మాయి, అన్నగారూ! తమ్ముడూ కూచుని మాటాడుతున్నారు.

అమ్మాయి ఉద్యోగం చేస్తా నంటోంది.

అన్నయ్య మనస్సంతా సీతని ఎలా తెచ్చుకోవాల్నో అనే సమస్యపై లగ్నమయి వున్నది.

తమ్ముడు తమ్ముడే కాని తోబుట్టువు కాదు. తండ్రి ఒక నితంతువును ప్రేమించగా కలిగిన ఫలం. ఆ కుర్రాణ్నీ తతిమ్మా పిల్లలతో పాటు పెంచుతూ వచ్చారు. ఈనాడతనికి ఆకాశం భూమి తప్ప మరో ఆధారం లేకపోయింది. తల్లి తమ్ము కనగానే చచ్చి పోయింది. ఇప్పుడు తండ్రీ పోయాడు.

అతనికి గతం తప్ప వర్తమానం, భవిష్యత్తు లేనే లేవు. అందుచేత అన్నా, అక్కా సేసే ఆలోచనలో పాల్గొనేందుకు ధైర్యం లేకపోతోంది. అతనికి. తను కష్టపడి కుటుంబానికి సహాయపడ వలెననే ఆకాంక్ష వున్నది. వుంటే మాత్రం తరవాత యేం కామన్నది? తనెవరు? కుంటుంబానికీ తనకీ యిన్నాళ్ళూ వున్న ఒక్క బంధం తెగిపోయింది. ఆ బంధ విముక్తితో నల్లడలా అంధకారమే ప్రాప్త మయిందతనికి. ఇల్లు విడిచి వెళ్ళి పోవాలనే అతని ఆత్మలో నిశ్చయం. అచిరకాల పరిచయం, అర్థం కాని బాంధవ్యం అతన్ని వెనక్కి లాగుతున్నవి.

''మీరేం చెయ్యమంటే అది చేస్తాను'' అన్నాడు.

పక్క గదిలో చీకట్లో కూచునిఅతనాలోచిస్తున్నాడు. మనిషికి ఆప్తతా, మనస్సు ఈ రెండే మానవతా లక్షణాలు. రక్త సంబంధం ప్రణయరక్తీ యివన్నీ తాత్కాలికాలే కాక కృతిమ సంబంధ ప్రేరకాలు. తనెందుకంత దూరం వచ్చినట్టు? ఆ చచ్చిపోయిన వ్యక్తితో యేం బాంధవ్యం? ఆయనకీ తనకీ కలస్నేహమే కదా బాంధవ్యబంధం. ఈ కుటుంబానికి ఈ గతి దేనికి ఈ రోజున? పరిణతి చెందని మనస్సుకు వ్యథ తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు. వయస్సు వచ్చినా పిల్లల కెవరికీ మనస్సు పరిణతి పొందలేదు. అపమార్గాన ఆదిలోనే వారిభావాలు అభిన రించినవి. బతకడం ఎవరికీ దుర్లభం కాదు. ఇంట్లో ఊడిగం చేసే దాసీ జనానికి పిల్లలు లేరు? సంసారాలు చెయ్యటంలా? వాళ్ళకి ఆనందం తృప్తీ లేవూ? అలాగే జీవనం జరక్క పోవడం అన్నది కల్ల...

ఆ రాత్రి చాలా సేపు వాళ్ళు ముగ్గురూ దీర్ఘంగా

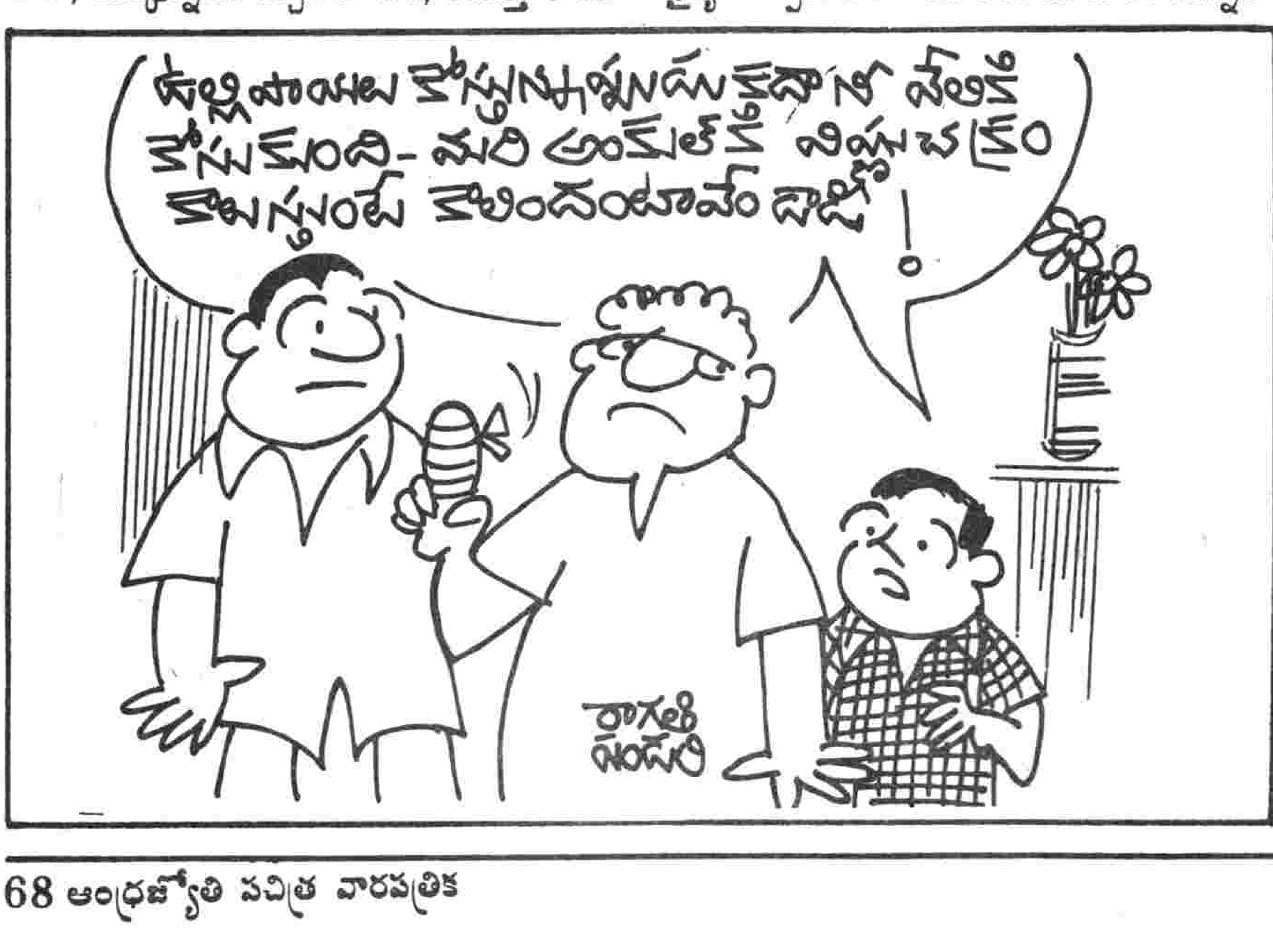

చర్చ చేశారు. జీవితం మళ్లీ ప్రారంభమయింది.

పదో రోజున వాళ్ళ మేన మామ, తాతా వొచ్చారు. మేనమామ అంటే కేవలం మేనమామ కాదు. తాతా అంతే. ఆ మరణించిన వ్యక్తికి పినతండ్రి, ఆయన అల్లుడూను.

తాతగారు ఉచితంగా సలహా చెబుతారు. బాధ్యత నెత్తి మీద వేసుకోరు. మేనమామ సలహా యివ్వటమే కాక, కలగజేసుకుంటారు. ప్రతి చిన్న వ్యవహారం లోనూ. తాను చెప్పినట్లు ప్రతి వారూ వినాలని ఆయన కొక జీవిత పరమావధి. బాధ్యత మచ్చుకి కించిత్తు లేదు.

మేనమామకు పన్నెండు మంది సంతానం నిద్ర మినహాయిస్తే, కళ్ళు మూసుకోనంత కాలమూ ఆయ నేదో మాటాడుతూనే వుంటాడు. దానికి సందర్భమూ, ఔచిత్యమూ అనవసరం. పరాయి వాణ్ణి యే విధంగా చిన్న బుచ్చాలనే ప్రయత్నం తప్ప ఆయన ధోరణిలో, ఆలోచనలో, ఆచరణలో మరొకటి కనిపించదు.

తాతగారూ, మేనమామా యిద్దరూ కలిసి ఆలో చించుకున్నారు.

కుటుంబాన్ని నైతిక పతనం నుంచి తప్పించ వలెననే సంకల్పం వాళ్ళిద్దరిదీని.

అమ్మాయిని యేదో విధంగా తిరిగి మొగుడి దగ్గరికి పంపించాలి. అబ్బాయికి వేరే వివాహం వెంటనే చేయించి తప్పుడు త్రోవ నుంచి మళ్ళించాలి.

ఇంట్లో భోజనం, కర్మకాండకు కావలసిన ఖర్చూ యెలా జరుగుతున్నదో వాళ్ళకి తట్టలేదు.

అమ్మాయి అంటే మావకు త్రాచుపాము పగ. మొగుడి దగ్గరికి యెందుకు పోదు అన్నదే ఆయనకి సమస్య. స్త్రీ అంటే పిల్లల్నికనే యంత్రంగా ఆయన పరిగణించడం పరిపాటి. కాన చెట్టు యెన్ని కాయలు కాస్తే అంత ఆనందం తృప్తి తోట మాలికి. స్త్రీ యెంత మంది పిల్లల్ని కంటే అంత ఆనందం ఆయనకి. అమ్మాయి మనస్సు కనుక్కొని తగిన ఆలోచన చెప్పవలెనని లేదు. అమ్మాయిని మొగుడి దగ్గరికి పంపించి బలాత్కారంగా కాపరం చేయించాల్నని ఆయన అంతరంగంలోని అభిలాష. అందు కోసం ఆయన యేం చెయ్యడానికన్నా సిద్ధంగా వున్నారు. అమ్మాయి నీతిమంతురాలు కాదని ప్రారంభించాడు. స్కూల్లో చదువు తున్నపుడు ఎవరో కుర్రాడితో లేచి పోయేందుకు ప్రయత్నం చేసిందని పదేళ్ళ క్రింది గాథను జ్ఞాపకం చేశాడు. అమ్మాయికి అసలు స్త్రీత్వం వుందో లేదోనని అనుమానం అని కూడా అన్నాడు. మొగుడి దగ్గరకు పంపించేందుకు తనెన్ని సార్లు ప్రయత్నం చేశాడో, ప్రతి ప్రయత్నాన్నీ ఆ అమ్మాయి యే విధంగా ఎదురిస్తూ విఫలం చేసిందో యేకరువు పెట్టాడు.

బంధువులంతా వెళ్ళి పోయే రోజున తాతగారు ప్రత్యేకంగా అమ్మాయిని పిలిచి భర్త దగ్గరికి పోవాల్నని గట్టిగా చెప్పారు. గతాన్ని మరిచి పోదలచుకున్నానని ప్రత్యుత్తరం యిచ్చింది.

"పట్నం వొచ్చి ఉద్యోగం చేస్తుంటే నీ శీలాన్ని కాపాడుకునే ధైర్యం వుందా?" అని నిస్సంకోచంగా అడిగారు. ప్రమాణం చేసి చెప్పింది, కుటుంబానికి తనమూలకంగా యే విధంగానూ కళంకం ఆపాదించనని.

మేనమామకు దీంతో తృప్తి కలగలేదు.

ఇంట్లో అందరి కన్నా బంధువుగా తిరుగుతున్న అతని మీదకు మళ్ళించారు ఆలోచన. అతనెవరు? ఎందు కొచ్చాడు? ఈ కుటుంబంతో ఏం సంబంధం? అమ్మాయికి అతనంటే అంత ఆదరం యెందుకు? అబ్బాయికి అతనంటే అంత అభిమానమెందుకు? అమ్మాయికీ, మొగుడికీ మధ్య అతనొక మేరు పర్వతంలా కనిపించాడాయనకి?

తండ్రికి అపరకర్మలన్నీ పూర్తి అయాక కుటుంబం పట్టణానికి వచ్చేశారు. రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ తండ్రిని గురించి చింతించడం మానేశారు. అన్న గారికి సీతా చింతనం మరింత యెక్కువయి పోయింది. తనూ, కుటుంబం ఈ రెండింటికీ వ్యత్యాసం కల్పించేందుకే యిరవయి నాలుగ్గంటలూ ఆలోచిస్తున్నాడు. స్వార్థం మినహాయిస్తే మనిషి జీవితం వ్యర్థం అనే సిద్ధాంతానికి వచ్చాడు.

కుటుంబ యాత్ర సాగుతున్నదే కాని అతని మనస్సుకు శాంతి లభించడం లేదు. మనస్సును ఆలోచింపనీయడం మానేశాడు. మెలిమెల్లిగా మనస్సును కాస్త యిరువురి వశం చేశారు.

అందులో ఒకాయన చదువు కున్నవాడు. స్థితిపరుడు, ఉద్యోగం చేసుకునేవాడు. అతనికి స్నేహితులంటూ ఆ పట్టణాన్ని గాలించి వెదికినా

నువ్వు నిజంగా సౌమిత్రివి!

నీకు తెలుసా?
ఇప్పుడు నువ్వెవరో నాకు తెలీదు!
నెమ్మది నెమ్మదిగా అశాంతి నన్ను ఆవహించి
నా సమస్త ఇంద్రియాలనీ వశపరుచుకుంటుంది!
నువ్వెక్కడో...
ఏ టేబుళ్ళ మధ్య పుస్తకాల్లోనో..నా మనసులోనో...
కొండ చిలువలా కదులుతూ ఉంటావు
లీలగా నీ జ్ఞాపకం పొగమంచు చిత్రం!
అయినా ఇప్పుడు నువ్వేమైతే నాకేం??
నాకు నేనే ఒక వెలిసిపోయిన వర్షాన్నై
నిర్జీవంగా కనబడుతున్నవేళ
అసలు ఇప్పుడు ఎవరేమైతే నాకేం?
ఏ అనుభవమూ నన్ను వెన్నాడని
శూన్యంలో ఇల్లు కట్టుకున్నాక
ఏ నెత్తుటి వెచ్చదనమూ తాకని నిశ్శబ్దంలో
ఇప్పుడు ఏ తోట విరబూస్తే మాత్రం నాకేం?
ఫరవాలేదులే! ఈ చలి తుఫాను రాత్రి
నీ బురఖా నువ్వు తగిలించుకో!
నా వేషం నేనూ కడతాను
నీ అహాన్ని నువ్వు కాపాడుకో!
నా దుఃఖాన్ని నేనూ రక్షించుకుంటాను!
పాడుబడ్డ బావిలా...
ఇప్పుడు ఎవరు ఏమైతే మాత్రం మనకేం??
అస్పష్టంగా నీ బొమ్మ
నా కంటి తెరమీద కదలాడినప్పుడో...
నా స్మృతులు నీ కలలని తాకినప్పుడో...
తంగేడు పూ గుత్తులు గాలికి తలలూచినప్పుడో
గులకరాళ్ళూ... సెలయేళ్ళూ..
పిల్లనగ్రోవీ...పిల్లాడి నవ్వూ...
చెట్టు కింద నేనూ...
నా చుట్టూ పొగడపూలూ...
పుస్తకంలో ప్రేమగీతం...
పొద మధ్యలో కుందేలు పిల్లా...
ఇప్పుడవి నీ చేతులు కావు
ఇప్పుడిక నా నవ్వూ కావు
నేనొక నిరంతర రాత్రిని!
నువ్వు నిజంగా సౌమిత్రివి!!

-జయప్రభ

దొరకరు. ఎన్నో విపరీత కార్యాలు చేయవలెనవే విపరీత కాంక్షలు. అందుకు ధైర్యం లేదు! ఆ కాంక్షల్ని చెప్పుకునేందుకు అప్తులూ దొరక లేదతనికి. ఆయనకి పెళ్ళయి ఒక కుర్రాడు కూడా పుట్టాడు. ఈ కుటుంబానికి కొంచెం దూరపు బంధువు కూడాను. ఆయన అక్కగార్నే ఆ మరణించిన వ్యక్తి చివరి దాకా అనుభవిస్తూ పోయాడు. ఆయన ప్రేమించాల్సనే ఆవేదనలో చిక్కుకుని చివరికి నలుగురు పిల్లలున్నఒక వితంతువును ప్రేమించడం ప్రారంభించాడు. ఆవిడ తన కులానిగ్గానీ, జాతిగ్గానీ చెందనిది. ఆవిడతో మాట్లాడతాడే తప్ప మరేం చేసేందుకు సాహసం లేదు. తన ప్రేమ పురాణాన్ని ఆ అమ్మాయి అన్న గారితో మాత్రమే చెప్పుకుని తృప్తి పడుతూంటాడు.

కట్టుకున్న పెళ్ళాం చచ్చి పోతే బాగుణ్ణను కున్నాడు. వృద్ధుడయిన తండ్రి ఎప్పుడు పోతాడా అని రోజులు లెక్కించడం ప్రారంభించాడు. అతని మనస్సు పగిలిన గాజు పెంకుల కుప్ప. ఒక్కొక్క పెంకులోనించి ఒక్కొక్క రూపం కనిపిస్తూంటుంది. తన జీవితంలో ప్రేమ ఫలం లేక పోవడమే ఒక పెద్ద లోపం అని గాఢ విశ్వాసం. ఆ ఒక్క లోపమూ పూర్తి అయితే తన బతుకు పరిపూర్ణమవుతుందని ఆశయం. పగలల్లా తలకు స్థిమితం వుండదు. సాయంకాలం కాగానే వాళ్ళింటికి పోయి కూచుంటాడు. గంటల కొలదీ ఆ అమ్మాయి అన్నగారితో వ్యర్థ ప్రసంగం చేస్తూంటాడు. ఏ ప్రసంగం చేసినా అందులో ముఖ్యాంశం స్త్రీ పురుష

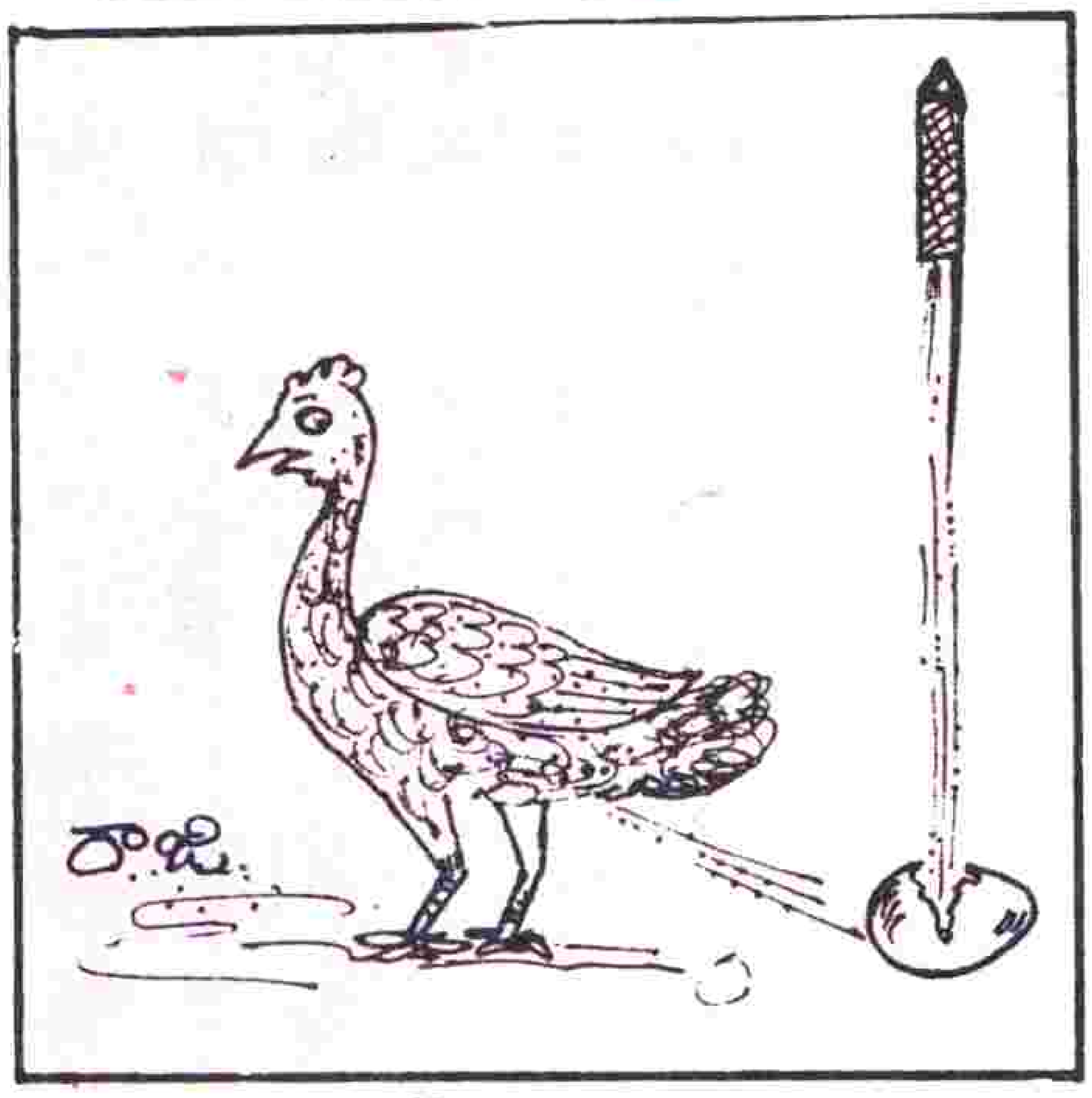

సంబంధాలూ, వాటికి అనుబంధించిన గాధలూ. తనిలా మాటాడుతూంటే ఆ అమ్మాయి వినాలనీ, తన చమత్కారానికి అభినందించాలనీ అతని అభిలాష. ఆ అభిలాషలోనే తన జీవితంలో కలగని తృప్తి కలుగుతూంటుంది.

ఎవరన్నా ఒక స్త్రీ నీతిపరురాలు కాదని తోచినప్పుడు, చంచల బుద్ధి అయిన పురుషుడికి ఆవిడ మీదే మనస్సు పోతుంది., ఆ స్త్రీ అందకత్తెకానీ కాకపోనీ. అదే స్త్రీ నీతి మంతురాలని తెలిసి నప్పుడు ఎంత వాడయినా ఆవిడవంక కన్నెత్తి చూసేందుకు సాహసించడు. ఆ యింట్లో ఆ అమ్మాయి యే కారణాన్నయితే నేమి మొగుణ్ని విడిచి పెట్టేంది. అది

యెంత సంస్కారికయినా, అపమార్గంగా తోచక పోదు.

ఈ విధంగా సమాజంలో అపహాజ ప్రవృత్తి కలవారితోనే ఇటువంటి వ్యక్తులు స్నేహం చేసేందుకు ప్రయత్నిస్తారు. అదే మర్యాదననుసరించి అన్నగారికీ ఆయనకీ స్నేహం కుదిరింది. ఇతర వ్యాపకాల్లో వారిద్దరికీ ఎంత వైరుధ్యం వున్నా ఈ ఒక్క విషయంలో అభిరుచులు కలిసి పోయినవి.

సీత కోసం అన్నగారు సర్వస్వం త్యజిస్తానని కూచున్నాడు. త్యజిస్తానని ఆవేదన పడడమే తప్ప, తన్మూలకంగా కుటుంబానికి దూరం కాగల గుండె లేదు అతనికి.

అయితే పట్నంలో బంధువర్గంలోనూ, ఆప్తవర్గంలోనూ ఈ కథ అంతా తెలిసి పోయింది. ఇది కేవలం వ్యభిచారమే అన్నారు కొంచెం పూర్వాచార పరాయణులు. కొందరు జాలి పడ్డారు. తండ్రి బుద్ధులే వీళ్ళకీ దాపురించినవని.

ఆ వితంతువుని ప్రేమించిన పెద్ద మనిషికి మేనల్లుడొకడున్నాడు. ఇరవయి సంవత్సరాల ఈడు వచ్చిందే కాని, స్త్రీ అంటే ఏమిటో అర్థం కాని వాడు. ఆడ వాళ్ళ మధ్య తప్ప తిరగడు. ఎవరయినా స్త్రీ పురుష సంబంధాలప యిచర్చ చేస్తుంటే, బొద్దు విడని పసికూనలా తదేకధ్యానంతో వింటుంటాడు. ఆ కుర్రాడు యిరవయి నాలుగు గంటలూ ఆ అమ్మాయితోనే కాలక్షేపం చేస్తుంటాడు. ఆ అమ్మాయిని ఒంటరిగా ఎక్కడికీ పోనివ్వడు. అంతే కాదు. పరాయి వాడితో కర్మంజాలక ఆ అమ్మాయి

Shop: 76711
Resi : 74311

MAKE YOUR LIFE SWEET
WITH
KARACHI
SHIRDI ADS
Karachi Sweet Meats
Fort-Gate, Rajahmundry-533101.

ఫోన్:75381
పట్టు మరియు ఫ్యాన్సీ చీరలకు
చందన కంచివారీస్
లేడీస్ & జంట్స్ క్లాత్ షోరూం
SHIRDI ADS.
కోటగుమ్మం - రాజమండ్రి

మాటాడితే, అతనికి బాధాకరంగా వుంటుంది. ఆ దృశ్యాన్ని వికృతం చేసి వేరే పుస్తకంలో రాసి పెట్టు కునేవాడు. ఇతర్లతో మాట్లాడ కుండా చేసేందుకు, అమ్మాయి నీతి పరురాలు కాదని వాళ్ళతో చెప్పేవాడు. ఆ మొగాళ్ళు నీతి దుర్మార్గులని అమ్మాయికి చెప్పేవాడు.

చెల్లెళ్ళకు పెళ్ళిళ్ళు కావడం లేదేమి అని అందరూ అడగడం ప్రారంభించారు. అన్నగారి సంగతి అందరికీ తెలుసును. తండ్రి కీర్తి ఎరుగుదురు. తెలిసినా అన్నగారు తన ప్రయత్నం మానుకోవడం యిష్టం లేక... ''మా పెద్ద చెల్లెలు దీనికంతా ఆటంకంగా వుంది'' అని జవాబు చెబుతూ వొచ్చారు.

ఒక రోజు మేనమామ వొచ్చాడు. అమ్మాయి వల్ల కుటుంబం బాగుపడదనీ అమ్మాయి పూర్తిగా చెడి పోయిందనీ ఊరంతా కాకిగోల చేసి వెళ్ళిపోయారు. ఇల్లంతా పెద్ద గొడవ అయి పోయింది. కుటుంబ గౌరవానికి అమ్మాయి పెద్ద అంతరాయం అయిపోయిందని అందరూ లోలోపల అనుకోవడం మొదలు పెట్టారు. అన్నగారూ అదే భావానికి బలి అయి పోయినారు. ఆ నితంతువును ప్రేమించిన పెద్ద మనిషి కూడా, ఆ యింటికి ఎవరన్నా వొస్తే తన అంతర్యానికి భంగకరమని మరెవరూ రావడం యిష్టంలేక, అమ్మాయి ప్రవర్తన అనుమానాస్పద మేనని అంటూ వొచ్చారు. తను కట్టుకున్న ఆ కాకి గూడులో యితర్లెవరికీ ప్రవేశార్హత వుండరాదని అతని కోరిక.

అమ్మాయి యిదంతా విని చకితురాలయి పోయింది. ఒక్కమాట అనలేదు. తనింట్లో నించి వెళ్ళిపోతే బాగున్నపించింది. ఈ చితికిన కుటుంబానికి యింత దుఃఖం తెచ్చి పెట్టేది తనే కనక తను దూరమయి పోతే, వాళ్ళందరికీ సహాయపడినట్లు వుతుందనుకుంది. తను ఉద్యోగం చేస్తూ యింట్లో ఆర్థికంగా యెంతో సహాయ పడుతున్న మాట వాస్తవం. రేపు తిరిగే మనస్సు విరుచుకుని భర్త దగ్గరికి పోతే పిల్లలేమయి పోతారు? తనెలా సహాయం చెయ్యగలుగుతుంది? ఒక రాత్రల్లా గుండె విప్పుకుని యేడ్చింది.

మర్నాడు పొద్దున్నే అన్నగారితో అన్నది. ''మీ పురోభివృద్ధి కోసం నేనే త్యాగమన్నా చెయ్యడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. నాలో నించి మనస్సును పెరికి పారేసుకున్నాను. ఆయన దగ్గరికి పోతాను. అన్నయ్యా, క్షమించు.''

ఈ మాట విన్నా నమ్మలేక పోయాడు అన్నగారు. చెల్లెలు నిజంగా అన్న ప్రకారం వెళిపోతే కుటుంబ భారాన్ని తనొక్కడూ రేపట్నించి యెలా మోయడం? ఈ సంగతి అతనెప్పుడూ ఆలోచించనయినా లేదు. ఒక్కసారిగా, జీవన యాత్రలో భీరుత్వం ఆవహించిందతన్ని.

''ఆయన మళ్ళీ రానిస్తాడని ఎలా నమ్మకం?...'' కొంచెం బాధాకరంగా, ఉద్రేక పూరితంగా...'' నీకూ అతనికీ సంబంధం వుందని ఊరంతా అనుకుంటు న్నప్పుడు. ఆయనకి మాత్రం తెలియకుండా వుంటుందా? అంతా మన దురదృష్టం'' అన్నాడు.

పదునయిన గొడ్డలితో గుండె మీద కొట్టి నట్టయింది అమ్మాయికి. అన్నగారింత అధోగతికి లోనవుతాడనుకోలేదు. తన్నా విధంగా శంకిస్తాడని కలనయినా అనుకోలేదు. కళ్ళనీళ్ళు పెట్టి మందస్వరంతో అన్నది. ''నాన్న చచ్చిపోయినప్పుడు మనతోపాటు యేడ్చి పోయేందుకు వచ్చాడాయన. మావయ్య చెప్పింది నువ్వు కూడా నమ్ముతున్నావా?;''

అన్నగారేం మాట్లాడలేదు. లేచిపోయాడు. ఆ క్షణంలో అతనికి సోదర ప్రేమకానీ, స్నేహ ధర్మంగానీ కొంచెంకూడా పట్టలేదు.

అమ్మాయి గదిలోకి పోయింది. గుండె కొట్టు కుంటోంది. మంచం మీద పడిపోదామనుకుంది. మంచం మీద రెండు పుస్తకాలున్నా యి. వాటిని తీసి పక్కనే పెట్ట బోయింది. వాటిల్లో నించి కొన్ని కాగితాలురాలి కింద పడ్డాయి. ఆ కాగితాల్ని ఏరి తియ్య బోయింది. పరధ్యానంగా ఆ కాగితాలేవిటో చూడ బోయి స్తంభించిపోయింది. తన దైనందిన చర్య వాటిల్లో వుంది.

తన వెనక యింత నీడ నిత్యమూ నెన్నాడుతోందని ఎన్నడూ అనుకోలేదు. తనపై యింత అనుమానం అస్తులకే యెందుకు కలగాలి? తనేం పాపం చేసింది?

ఆ కాగితాలు చేత్తో పట్టుకుని నిలబడింది. ఎదురు గుండా నిలువుటద్దం వుంది. కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకోవాల్నని దగ్గరికి పోయింది.

నుదుటికి కుడి నేపున గాయపు మచ్చ ఒకటుంది. చేత్తో దాన్ని స్పృశించింది. తన జీవితానికి మాసిపోని మచ్చ అదే. ఆనాటి మధ్యాహ్నం, బావి, బతుకుపై విరక్తి, మనస్సు శరీరాల మధ్య రేగిన పోరాటంలో తన ఓటమీ అన్నీ గుర్తు కొస్తున్నవి. కళ్లల్లో నీళ్ళు నిండినవే కాని ధారలయి పొర్లడం లేదు.

అద్దం ముందు నిలబడ లేక పోయింది.''గదిలోనించి పైకి రా, రా'' అనే పిలుపు సుదూర తీరాల నుంచి వినిపిస్తున్నది. కాళ్ళు తడబడుతూ వరండాలోకి వొచ్చింది. తలవాల్చుకు నిలబడింది.

మళ్ళీ ఆ బావి, బలవంతపు చావూ కళ్ళకు కదుతున్నవి. సదుందాకా నీళ్ళు వొచ్చినట్లున్నది. మునిగి పోవాల్నను కున్నది.

కళ్ళనిండా నీళ్ళతో ఆకాశం కేసి చూసింది.

ఆనాడు తిరగ కాలి క్రింది రసాతలం ఒక్క పెట్టున కంపిల్లు తున్నది.

ఆ నీలాకాశంలో సప్తవదులూ వర్ణ వర్ణాలతో నేలమీదకి పారుతున్నవి. మేఘాలు శరవేగంతో అవధి తెలియ కుండా పోతున్నవి. ఒకక్షణం చీకటి, ఒక క్షణం వెలుగు.

ఆకాశం మహోన్నత వదనంతో ఒక్కసారి ప్రఫుల్ల మయింది.

''తల్లీ, యీసారి వస్తున్నానే'' అని కెవ్వున కేక వేసి నేల మీద పడిపోయిం ది.

వైద్యుడు వచ్చి ''రోగికి అంగ వైకల్యం సంభవించింది! దీర్ఘ చికిత్స అవసరం'' అన్నారు.

రచన: 1950, అముద్రితం